

Rozptýlil ty, kdo v srdci
smýšlejí pyšně.
Mocné sesadil z trůnu
a ponížené povýšil.
Hladové nasýtil
dobrými věcmi
a bohaté propustil s
prázdnou

Lk 1,51b-53

ÚVODNÍ SLOVO

Advent je dar. Naneštěstí pro nás dar stále více opomíjený. Jeho smyslem vždy bylo pomoci člověku znovu nalézt Boha, a tím sebe. Otázkou ale je, zda vůbec toužíme po pravdě o Bohu a o sobě. Zda před obojím spíše neutikáme (v adventu rychleji než jindy).

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Dostáváme tedy opět do rukou tuto příležitost. Nebude až tak dlouhá. Čím naplníme letošní advent?

Zkusme si tentokrát vymezit prostor, ve kterém se chceme připravovat na setkání s Bohem setkáváním se sebou. Zkusme si říct: Já přece nemám zapotřebí..., já přece nemusím... (shánět nesehnatelné, honit nedohonitelné, podléhat diktátu, co musím mít a bez čeho bych nebyl...).

Nepůjde to bez změny každodenních stereotypů. Nepůjde to bez bedlivého přezkoumání, kdo anebo co mi velí, mluví do života, utváří mé názory, formuje mé postoje.

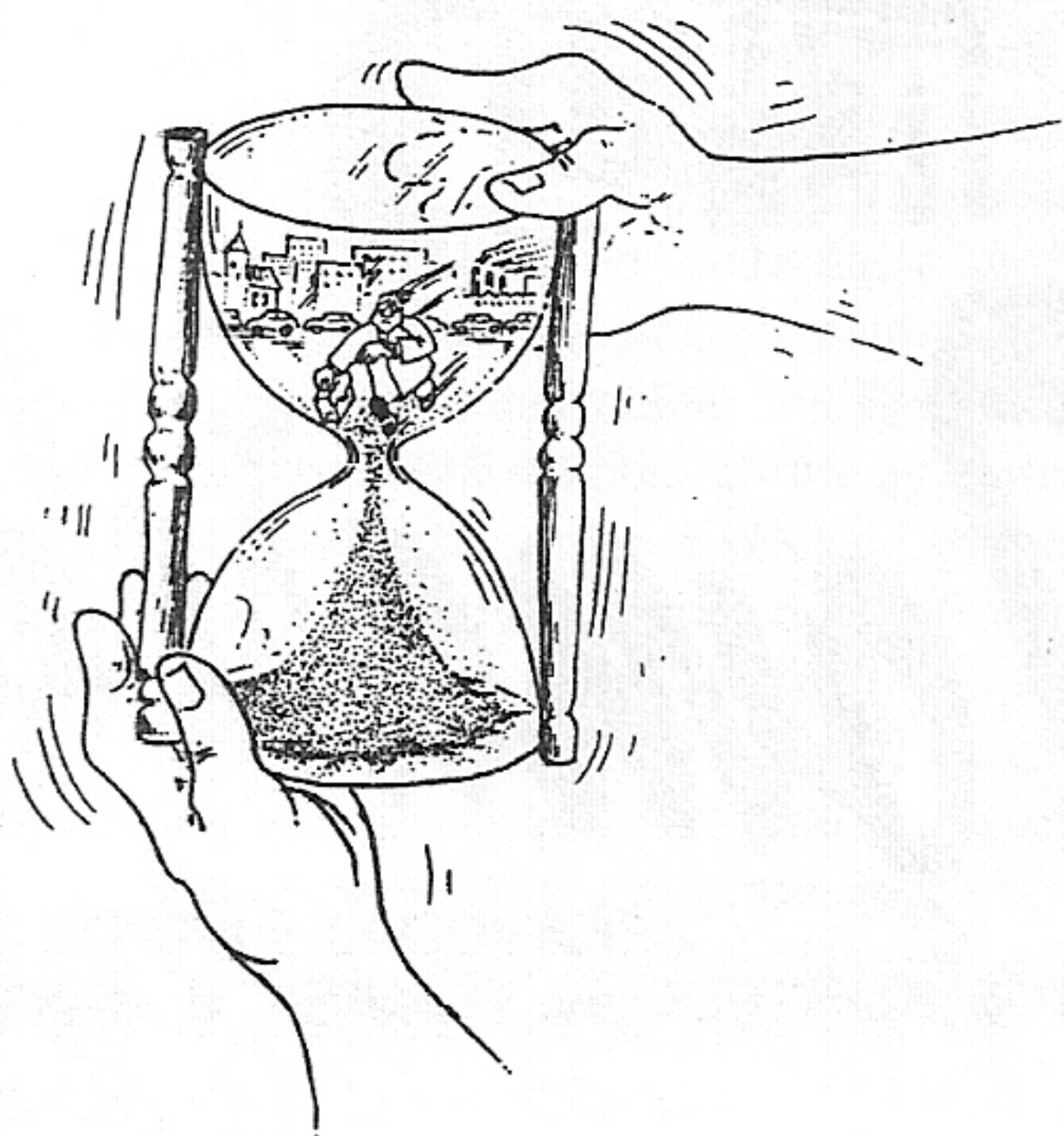
Přesto je to velká cesta k velikosti. Cesta, na které by poznenáhlu mohli být zase rodiče více pro své děti a děti pro své rodiče, staří pro mladé a mladí pro staré, člověk sám pro sebe a my všichni - pro Boha.

Přeji vám dostatek pokory a odvahy.

O. Petr Vrbacký

*I my se připojujeme k
adventnímu přání a přejeme
pokojné srdce v lehu i běhu.*

redakce

Liturgie liturgická znamení

Sestra Anežka nám píše o významu a kráse liturgických znamení. Je jednou ze sester Kongregace Učednic Božského Mistra, které jsou v Brně na misiích a účastní se bohoslužeb v našem kostele. Tyto sestry oblečené v "modrém" jsou částí rodiny Paolínů a jejich posláním je stálá eucharistická adorace, "služba" ve spolupráci s kněžími a intenzivní liturgický život, který se snaží nejen samy žít, ale i předávat.

S radostí začínáme krátké vysvětlivky o významu některých gest a slov v liturgii mše svaté. Slavení eucharistie, jako vůbec celá liturgie, se děje viditelnými znameními, jimiž se víra živí, posiluje a vyjadřuje. Z toho plyne, že vnitřní a především uvědomělá účast v liturgii vyžaduje přiměřené uvedení do řeči symbolů, kterou se Boží tajemství projevuje na venek a zpřítomňuje. Budeme postupně rozebírat jednotlivé části mše svaté.

Dnes se zaměříme na význam shromažďování se.

Křesťané se scházejí na jedno místo k eucharistickému shromáždění. V jejich čele je sám Kristus. Proto o tomto místním shromáždění svaté církve platí v plné míře Kristův výrok: "Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam já jsem uprostřed nich." (Mt 18,20)

Když se scházíme, abychom slavili eucharistii, nejsme jako lidé, kteří si dají z vlastní a dobrovolné iniciativy schůzku na nějakém místě. Jsme svolaní, vyvolení, milovaní, protože Kristus, který nás sjednocuje, vytrhl nás z naší osamocenosti, vytrhl nás z hříchu, uvedl nás do společenství s Otcem, Synem a Duchem Svatým, se všemi bratřími a sestrami, které potkáváme na své cestě životem. Jsme shromážděni tady jako Boží lid, prožijeme vědomě dar, jaký je být pohromadě s bratřími a sestrami. Když se scházíme k bohoslužbě, dáváme najevo, že chceme objevit povolání, jež vložil sám Bůh do našeho srdce: být společenstvím podle obrazu Nejsvětější Trojice. Společné přebývání v bohoslužebném shromáždění nás staví před otázku, jak se chováme k bratřím v obyčejném životě. My jsme znamením církve, když se sejdem ve jménu Páně a když jsme zváni, abychom poskytli prostor jeho Duchu, jeho Slovu, jeho poslání...

Ať životnost našeho setkání ve jménu Páně se stane prorockým znamením pro svět, který hledá pravou jednotu, v níž nalezne opravdový mír.

Radost, že můžeme být spolu ve shromáždění, vyjadřujeme stáním. Zůstáváme stát nebo se vztyčíme, protože máme před sebou někoho, kdo určuje a hodnotí náš život, kdo dává páteř a plnost naší existenci. Když člověk před svým Bohem povstane, stojí, aby mu řekl, že On je jeho jediný Pán. Chce zdůraznit velikou úctu, jakou je člověk povinen k Nejvyššímu.

A proto my, Boží lid, vyvolený a svolaný Bohem, když začínáme bohoslužbu, stojíme od začátku vstupního zpěvu, během příchodu kněze k oltáři až do okamžiku vstupní modlitby včetně.

Anežka Roszkowska

Informace

aktuální dění ve farnosti

☉ Svátost nemocných

V pátek 28.11. při večerní mši svaté bude společně udělována svátost nemocných. Od 15 hodin odpoledne bude v kostele příležitost ke svaté zpovědi.

Prosíme, abyste informovali o této možnosti i ty, o kterých víte, že by chtěli tuto svátost přijmout, a jinak se o tom nedozví. Zároveň můžete, máte-li tu možnost, nabídnout i např. odvoz nebo doprovod těm, kteří se už sami hůře pohybují.

Svátost nemocných může přijmout každý, kdo cítí, že mu pro stáří či nemoc ubývá síl, a hledá proto posilu v uzdravující síle Boží milosti.

☉ Zdobení perníčků

Zdobení perníčků na farní besídku proběhne v neděli 30.11. od 15.00 do 18.00 hod. na faře.

Srdečně je zvána mládež a malé děti s rodiči.

Voňavé perníčky nejrůznějších tvarů již netrpělivě čekají na šikovné ruce a tvůrčí nápady.

☉ Farní mikulášská besídka

Srdečně zveme všechny děti, mládež, rodiče a ostatní členy naší farnosti na farní Mikulášskou besídku. Uskuteční se v neděli 7. prosince 1997 od 15.00 do 18.00 hodin na Veverí 15 v budově Petrina. Vstupné dobrovolné, přezůvky s sebou.

☉ Dárky osamělým

Farní charita hodlá i letos připravit vánoční balíčky pro naše nemocné a osamělé starší spoluobčany, o které pečuje. Obrací se proto s prosbou na všechny, kdo mohou pro tento účel poskytnout něco ze svého vánočního cukroví nebo ovoce, aby je přinesli do sakristie:

- v neděli 21. prosince 1997 dopoledne mezi 8. a 12. hodinou, v čase mezi bohoslužbami nebo večer před i po mši sv.

- v pondělí 22. prosince dopoledne mezi 8. a 10. hodinou (berte jako mezní termín)

Všem dárcům předem děkujeme!

Farní výlet

Z Egypta do země zaslíbené aneb co se dělo na farním výletě. Sešli jsme se na nádraží v Králově Poli. Každý měl na rukách rukavice - někdo zimní, někdo gumové a někdo dokonce boxerky. Každý si měl koupit jízdenku do Kuřimi a zjistit co nejvíce informací o ostatních rukavičácích. Ve čtvrt na 9 jsme nastoupili do vlaku a jeli. V Kuřimi jsme vystoupili a posadili se na lavičky v parku před nádražní budovou.

Tam nás Čolek s úsměvem na rtech uvítal a zahájili jsme celý výlet modlitbou. Po jeho projevu přišel Faraón (Vlk) a vyhnal nás ze své země. My jsme vzali těsto ještě nevykynuté, zabalili díže do pláště a nesli je na ramenou. Odebrali jsme se po modré turistické značce směrem k louce pod pahorkem Horka. Tam napsal na papír každý své jméno a Jacare nám vysvětlila pravidla první hry.

Když jsme tu hru dohráli, byli jsme rozděleni do tří skupin: žlutí, zelení a hnědí. Potom jsme si dali testík, při kterém se nám hodily informace zjišťované na nádraží. Pak kde se vzal tu se vzal, objevil se Mojžíš (pan farář). Byl oděn do bělostného šatu s dřevěnou holí v ruce. Uvítali jsme ho písní "Ať jde Mojžíš". Poté jsme se vydali pod jeho velením opět po modré, k silnici spojující Svitavy s Brnem.

Tu jsme zdárně přešli a před námi se rozprostřelo Rudé moře (část cesty mezi 2 smrky vzdálenými od sebe asi 20 m). To jsme opět po skupinkách museli přejít. Země se přitom mohly dotýkat jen 2 ruce a 2 nohy. Po překonání Rudého moře jsme pokračovali dále po modré směrem na horu Sinaj (Babí lom). Asi v polovině kopce na nevelké planině u ohniště jsme se zastavili a zahráli si na honču. Po skončení této hry jsme se tajně domluvili, že odneseme pana faráře, který seděl u ohniště, na šutr, jenž stál asi uprostřed planiny.

Když jsme ho tam donesli, proměnil se z každé skupiny jeden člověk ve vypravěče, který vyprávěl o historii své skupiny. Pak se všechny družiny proměnily ve stonožky a následoval rychlý výstup na Sinaj. Tento výstup skončil asi 400 m od rozhledny. Po ujití těch 400 m jsme vylezli na rozhlednu, abychom se rozhlédli. Po sestupu z ní jsme se usadili asi 20 m pod rozhlednou na šutrech a takto se klaněli zlatému teleti: "Klaníme se tobě,

naše tele, milé tele, ty jsi naše dobrá vize, ty jsi naše tele-vize". Za chvíli přišel Mojžíš, který se opozdil na vrcholku, a v ruce držel desky svědectví. Když uviděl, jak se klaníme teleti, odhodil desky z rukou a roztříštil je o skálu. Poté se opět odebral na vrchol hory. Pak jsme odstranili tele a každá skupinka dostala obálku s papírem formátu A4, rozstříhaným na kousky, na němž bylo desatero božích přikázání. Za chvíli se Mojžíš vrátil a v rukou nesl nové desky. Ty nám předal a promluvil o Božích přikázáních. A už musel odejít (zatím ne do nebe - pozn. redakce).

Abychom na něj nezapomněli na cestě do zaslíbené země, dali jsme na jeho hůl, kterou nám daroval, jeho šat, který nám také daroval. A tím vznikl přenosný Mojžíš. Poté jsme na strom pověsili papír, na kterém bylo z jedné strany slunce a z druhé měsíc (slunce = den, měsíc = noc). Potom se uskutečnila další hra: v okolí asi 100 m byly 3 igelitové tašky, na nichž byla mana. Skupina, která našla tašku s manou, co nejdříve tuto manu snědla a jako první se vrátila na místo startu, vyhrála. Když se vrátila i poslední skupina, naučil nás Vlk píseň, kterou jsme zazpívali místo modlitby.

Pak se každý chopil svého jídla a začal přežvykovat. Jakmile jsme dojedli, přiletěly ve dvou hliníkových krabicích již upečené křepelky. Všichni je do sebe házeli tak dlouho, až už nemohli. Pak jsme se všichni zvedli, vzali své batohy a pokračovali v putování směrem do zaslíbené země (Vranov).

Po cestě jsem si zahráli na nečisté: byl určen jeden malomocný (nečistý), a ten honil čisté po vyznačeném území; koho se dotkl, ten znečistěl a honil s ním, až byli všichni nečistí. Po této hře byli vysláni 2 zvědové (k Vranovu), Tomáš a Kristýna. Ostatní si zazpívali nějakou píseň a pak se vydali směrem na Vranov. Asi 0,5 km od Vranova jsme potkali zvědy, a ti nám řekli, že do zaslíbené země vejít nemůžeme, neboť tam jsou kanibalové. Proto jsme putovali dalších 40 let (2 km), abychom mohli vstoupit do zaslíbené země. Tam jsem navštívili klášter, jeho hrobku a kostel.

Na velblouda jsme nasedli v 19.05 a u Semilasy jsme se rozešli do svých stanů.

Bob

Poznámka:

Podle názorů zúčastněných se farní výlet jaksepatří vydařil. Pořadatelé však odhadovali

několikanásobný počet účastníků (až 60 osob), ale vše se vydařilo a my máme z výletu krásné zážitky.

Kdo nepřišel, neviděl a neuvěřil. Doufáme a nejen my, že se příště uvidíme a seznámíme i s tebou.

Špunt.

Soustředění Gřeč?

žádná křeč!

K hudebnímu skladateli Gretchaninovi a jeho dílu chovají členové našeho sboru city velmi rozdílné. Od vřelého obdivu a nadšení, přes vztah vcelku chladný, až po mráz přebíhající po zádech.

Dne 28. října jsme však slavili státní svátek intenzivním nácvikem právě Gretchaninovy mše "Missa Festiva". Již v pondělí ráno vyrazilo šest obětavců, aby připravili půdu i celou faru v Bedřichově u Lysic pro večerní zkoušku. Čtveřice, která jela autobusem, sice přislíbila, že v Lysicích vyčká příjezdu Petrova auta, pak se však čtverácky vydala pěšky směr Bedřichov, čímž umožnila Petrovi, aby poznal místního pana faráře i kostel, a Sojce, aby mohla zhodnotit úroveň lysických pohostinských zařízení od kavárny a cukrárny, přes několik hospůdek, až po hotel, penzion a Lidový dům. Po marném hledání vyrazilo i plně naložené auto s Petrem a Sojkou do Bedřichova s myšlenkou takřka palermskou: "Je nás dost – někoho obětujeme." Asi 200 m před cedulí Bedřichov (rafinovaně schovanou za zatačkou) jsme dojeli Hanču s Honzou a po zavolání plném křesťanské lásky i mírně sadistického humoru "Pojďte, my vás svezem!" se Hanča usadila vpředu Sojce na klín a Honza se uchytil na střeše auta na zahrádce. Takto slavnostně jsme vjeli do Bedřichova (coby živá reklama či alegorický vůz) a způsobili nevšední zážitek mateřské školce na vycházce. Děti ustrnuly a přes snahu paní učitelky odmítly pokračovat v cestě; stály a zíraly. Ještě když auto zastavilo u fary a prokřehlý Honza slézal, děti stály a zíraly.

V Bedřichově jsme zjistili, že fara je prostorná, dobře vytápěná, s nově opravenou koupelnou a skvěle vybavenou kuchyní. Rozhodli jsme se tudíž nadále chovati se co nejvzorněji. Toto předsevzetí trochu narušila prosba pana faráře, zda bychom nezazpívali v Lysicích na večerní mši svaté. Bylo nás šest a Petr si rád zazpíval alt (ne až

tak špatně). Laskavý pan farář hovořil o profesionálním výkonu.

Večer a další den nepřinesly nic neočekávaného. Byly věnovány tvrdému nácviku. Raději se nebudu ani zmiňovat o tom, jak nás Pepa nechával zpívat v kvartetech (jistě toho hned sám litoval).

K pěkným zážitkům patřila též večerní procházka za hvězdičkami, kterých bylo plné nebe a v nichž jsme díky Chicken a vlastní bujné fantazii poznávali nejrůznější souhvězdí. Byla to však i chvíle bližšího prožití Boží velikosti a moudrosti, chvíle radostného a pokorného díkyvdání, že každá hvězda i každý člověk má své nenahraditelné místo v Božích plánech. Na zpáteční cestě jsme se pomodlili růženec. Zde by bylo na místě vyzdvihnout zbožnost členů našeho sboru, neboť hned první desátek měl asi patnáct Zdrávasů a jen teplota pohybující se kolem -10°C vedla k lepším početním výkonům, což nás zachránilo před úplným zmrznutím.

Ve středu jsme si v komornější sestavě zazpívali - že nevíte co? - Gretchaninovu mši "Missa Festiva", dali faru do pucu, rozloučili se s panem farářem a v pohodě stihli dětskou mši v kostele sv. Tomáše v Brně. Všude dobře, doma nejlépe!

Vaše Jolly

P.S. Skladbu, kterou tak tvrdě nacvičovali můžete slyšet a vy, kteří si čtete Tomáška při mši právě slyšíte na Krista Krále v 9.00 hod.

Bylo - nebylo ...

V tomto případě byl čtyřdenní výlet. Konal se o podzimních prázdninách a my, dívčí skautský oddíl, jsme navštívily malou vesničku u Velkého Meziříčí - Uhřínov. Bylo to prima.

Špunt

Farní charita

V informacích minulého "Tomáška" jsme vás zvali na slavnostní otevření nového patra Domova sv. Markéty a prosili jsme vás jménem vedení Domova o výpomoc při zajišťování občerstvení pro hosty této slavnosti, která se konala 12. listopadu 1997. Dnes vás chceme podrobněji informovat o práci, záměrech a možnostech Domova a také o průběhu slavnosti, které jsem se zúčastnili.

Charitní Domov svaté Markéty pro matky s dětmi v tísní působí v Brně od 1. 11. 1993. Je to třípatrová budova se zahradou a dvorkem, rozdělená na domov pro matky s dětmi a na domov pokojného stáří. Poskytuje ubytování maminkám s dětmi v sociální a bytové tísní na dobu nezbytně nutnou (nejdéle na rok), doplněné resocializačním programem, sociálním poradenstvím a materiální pomocí, tj. službou charitního šatníku pro matky s dětmi a poskytnutím základních potravin při náhlém ubytování v nouzi. Součástí Domova jsou byty domova pokojného stáří pro manželské páry starších spoluobčanů.

Hlavní zásada Domova vychází z rozvoje dítěte v jeho přirozené rodině. Snahou je působit na matku, její příbuzné a dítě tak, aby se vytvářelo prostředí plné lásky a porozumění. Usiluje o to, pokud tomu tak dříve nebylo, aby matka, která odchází z Domova, uměla dobře pečovat o své děti, vést svoji domácnost a jednat s úřady. Pracovnice Domova nás seznámily s jedním z případů, který jim způsobuje radost právě tím, že jejich úsilí se setkalo s dobrou odezvou. Začátkem dubna 1997 zavolala do Domova pracovnice z Oddělení péče o děti, že k nim přišla maminka s jedním dítětem. Nemá kde bydlet, protože ji matka vyhodila z bytu. S navrhovaným umístěním dítěte na přechodnou dobu v kojeneckém ústavě maminka nesouhlasila. Sama vyrůstala v nevyhovujících sociálních podmínkách, s vlastní matkou si nerozuměla a neustále docházelo ke konfliktům, které vyvrcholily vyhozením z bytu. Otec dítěte se nesnažil obtížnou situaci řešit, matku spíše finančně využíval. Byla bez prostředků a bez občanského průkazu, takže jí nemohly být doplňovány finance do životního minima, ani neměla vyřízené sociální dávky. Podala si žádost o ubytování v Domově

sv. Markéty, vyřídila si občanský průkaz a díky obětavosti pracovníků Magistrátu města Brna jí byla poskytnuta finanční hotovost, aby měla na základní potraviny pro sebe a pro dítě a na ubytování. Do Domova mohla být přijata pouze na tři noci do volné bytové jednotky na nouzové přespání. Pak byla na přechodnou dobu ubytována v charitním zařízení v Blansku, dokud se neuvolnilo místo v Domově sv. Markéty. Nyní bydlí maminka v Domově a velice pěkně se stará o dítě, účastní se programů pro matku a dítě (vaření, pečení, ruční práce). Podala si žádost o byt, našla si zaměstnání na částečný úvazek (v rozsahu povoleném pro matky zákonem) a šetří si peníze, aby měla finance na další bydlení, má vyřízené všechny sociální dávky a v dalším životě se bude umět již o sebe postarat. Navázala kontakt jak s ostatními maminkami, tak s pracovníky Domova a není závislá na nespolehlivém otci dítěte. Také se zlepšila její komunikace s vlastní matkou.

Kapacita Domova byla doposud celkem 23 bytů (74 lůžek), z toho je 18 bytů (66 lůžek) pro matky s dětmi, 4 byty (8 lůžek) pro starší občany a 1 byt (3 lůžka) pro nouzové přespání. Tato kapacita však zdaleka nestačila pokrývat žádosti o ubytování, a tak bylo rozhodnuto zvýšit kapacitu Domova půdní vestavbou o 6 bytů (19 lůžek). Celková kapacita bude tedy od nynějška 29 bytů (93 lůžek). Stavební práce byly ukončeny 31. září 1997 a slavnostní otevření nového patra proběhlo 12. listopadu 1997 za přítomnosti zástupců Magistrátu, Diecézní charity Brno, Oblastní charity Brno, otce generálního vikáře a otce biskupa. Slavnost zahájil v přízemí budovy svým proslavem pan ing. Bohuslav Jurásek, ředitel Oblastní charity, do jejíž působnosti Domov patří. Zhodnotil mj. skutečnost, že otevírané patro půdní vestavby bylo pořízeno za asi 2 600 000 Kč, což je méně než 50 % běžné ceny stavby tohoto typu. Otec biskup ve své promluvě připomenul Svatou rodinu, která nenašla v Betlémě ubytování, a také starý zvyk našich předků mít vždy u stolu jedno místo rezervované pro někoho, kdo mohl potřebovat přístřeší. Zdůraznil nutnost obnovy smyslu pro potřeby druhých, jehož praktickou realizací je právě Domov sv. Markéty.

Potom následovalo požehnání otce biskupa otevíranému dílu a všem, kdo se o ně přičinili a kdo v něm pracují. Po prohlídce celého Domova, po shlédnutí krátkého programu skupiny historického šermu skupiny TARANIS a po ochutnání

přípraveného občerstvení se účastníci slavnosti rozešli s pocitem, že dobrá věc se s pomocí Boží podařila. Vedení Domova vyslovilo poděkování všem dobrodincům a sponzorům a také těm, kdo přispěli k zajištění občerstvení. Rádi vyřizujeme. A ty, kdo by chtěli i dále přispívat na doplacení chybějící částky za stavbu nebo na provoz Domova, upozorňujeme na letáčky s poštovními poukázkami, které jsou umístěny jako obvykle na lavici v kapli u sakristie. Všem dárcům srdečně děkujeme.

Kaďourkovi

Slovo nemocným

Hle, syn tvůj, hle, matka tvá!

Věřící lidé svěřují svoje nemocné a trpící do ochrany Panny Marie. Tato důvěra je založena na skutečnosti, že Panna Maria byla u kříže, na kterém umíral Ježíš, a že On v poslední chvíli svého života svěřil všechny lidi do její ochrany, a tím se stala pro všechny Matkou. Ze zkušenosti všichni víme, že každá matka se stará o všechny děti, ale zvláště o ty, které jsou nemocné a slabé. Stejným způsobem jedná i Panna Maria, protože i ona má péči o všechny lidi, ale především o ty, kteří její péči nejvíce potřebují.

Panna Maria dokonale ví, co je to bolest, protože od obětování v chrámě, kde slyšela Simeonova slova, že její duši pronikne meč bolesti, stále žila s bolestí, která vyvrcholila na Kalvárii. I to je důvod, proč se my lidé k ní obracíme s pevnou důvěrou v její přimluvu. Věříme, že ona je ze všech lidí Bohu nejbližší a že proto má její přimluva tak velikou moc. Ona nám nejen vyprošuje vrácení zdraví, ale také pochopení smyslu bolesti a utrpení v našem životě a sílu potřebnou ke správnému prožívání všeho, co je pro nás těžké.

Když prožíváme něco, co je pro nás těžké a bolestné, pomáhá nám, když u sebe máme člověka, který nám rozumí a který nás má rád. Jeho přítomnost nám je oporou v těchto chvílích. Tím větší význam pro nás má přítomnost Panny Marie. Ona je Bohu ze všech lidí nejbližší a její přimluva má větší moc než přimluva světců. Vědomí, že je u nás, je

pro nás zdrojem jistoty, bezpečí a vnitřní vyrovnanosti. Často si uvědomujeme, že prostředí, ve kterém se nacházíme, například v nemocnici, je chladné a odosobněné, a proto skutečnost dobroty a lásky Panny Marie je v těch chvílích pro nás zdrojem skutečné vnitřní radosti.

V osobě Panny Marie jsou soustředěny všechny dokonalosti, a proto každý, kdo žije v její přítomnosti, je jejím prostřednictvím stále víc přibližován Bohu, a tím se stále více prohlubuje jeho duchovní život, a tím i vztah ke všemu, co prožívá.

Skutečnost, že každého z nás svěřil Ježíš do ochrany Panny Marie, nás vybízí k tomu, abychom se snažili prohloubit v duši víru v její působení v našem životě a abychom se k ní obraceli s důvěrou ve všech svých těžkostech. Čím bude naše důvěra v její přimluvnou moc větší, tím víc nám bude Bůh jejím prostřednictvím dávat a ovlivňovat náš život. Obracejme se k Panně Marii nejen jako k mocné přimluvkyni u Boha, ale snažme se ji napodobovat v jejich vlastnostech, hlavně v její lásce k lidem.

Pod ochranu Panny Marie prožijeme dobře svůj život na zemi a dokonale se připravíme na život věčný.

O. Josef Šik

Ministrantský výlet

Je sobota 15.11. - 8.15 hod. Před kostelem se shromažďují lidé. Krátké čekání na opozdilce a skupinka vyráží na vlak. První problémy se dostávají po pár metrech. Jirka nemá lístek na tramvaj. Převážná část výletníků odjíždí a doufá, že se kostelník, Tomáš a Jirka i s jízdenkou dostanou na nádraží včas. Dobrodružství pokračuje. Paní v pokladně se snaží prodat jízdenky o 37,5% draž. Marně. Kupující je matematik.

Cesta vlakem probíhá bez větších problémů. Po zvolání: "Hradčany!", opouštíme vlak. Pražský hrad však nevidíme. Vydáváme se na cestu. Mírné lesní stoupání se mění v úsek překonatelný pouze po čtyřech. Klasická výletová hra "bomba" přináší zajímavé okamžiky. Vojtěch schovává nejprve batoh a potom sebe, mrož uléhá k zemi, od které není rozeznatelný, kostelníkova čepička svítí do

dálek, Prokop skáče do kopky slámy ... Netrvá dlouho a nalézáme pěkný "plácek", kde se honíme za kulatým nesmyslem. Je to boj na život a na smrt (hřbitov je od nás vzdálen jen cca 50 m). Poslední hvizd oznamuje, že Bandifien začíná ordinovat. Během dvou minut mají Tomáš a Vřešťan zafáčované ruce.

Pokračujeme dále. Chůze po polní cestě vytváří novou podrážku na našich botách. Blízký les nás osvobozuje od závaží, ale následuje stoupání. Na vrcholu Květnice padáme vysílení k zemi. Na nohy nás staví oběd a zahajujeme sestup. Turistická značka klesá mírně serpentinami do Tišnova. My si krátíme cestu, jak to jen jde. Tomáš a Bandifien marně přesvědčují Mrože a Vojtěcha, aby s nimi vytvořil kolo. Oba tvrdí, že jen tak půjde sestup rychleji. Marek a mnozí další předvádějí jízdu na bobech (které ovšem nemají!) S 10minutovým zpožděním přicházíme k Porta Coeli v Předklášteří, kde už netrpělivě přešlapuje náš pan farář a Kuba (*redakce si myslí, že to není netrpělivost, ale zima*).

Nastává slavnostní okamžik. Vyhlášení výsledků bodování ministrantů za školní rok 1996/97. Z pořadí vybíráme:

1. Vřešťan	198 b.
2. Kuba	182 b.
3. Tomáš D.	170 b.
4. Šimon	163 b.
5. Marek	152 b.
6. Štěpán K.	121 b.
7. Vašek	109 b.

Následuje prohlídka kostela a kláštera. Před oltářem pamatujeme chvilku ticha na Josého, jež zde před více než rokem rozšířil řady ženatých ministrantů.

Stavební chyba uvádí v úžas i samotného stavaře Tomáše. Po skončení prohlídky vyrážíme do Tišnova na vlak. Při jízdě do Brna plánujeme další výlet.

-vo-

Pohádka

V jednom kostelíčku za devatero horami a devatero lesy přicházely děti každou středu se svou maminkou nebo také s tatínkem na mši svatou. Některé děti byly ještě malé, a tak přesně nevěděly, co se to kolem nich děje, jen se učily chodit do Božího domu, aby později i porozuměly. Jiné děti - jako Terežka - už trochu chápaly, že přicházejí za Pánem Ježíšem a že je to jejich přítel. Terežka také věděla, co se v kterou chvíli bude dít, a snažila se vše pozorně sledovat, ale ono to není tak jednoduché. Nožičky jsou netrpělivé, raději by běžely, ruce také těžko vydrží v klidu, chtěly by si hrát a v hlavičce se honí tolik, tolik myšlenek, jedna přes druhou. Chvillemi Terežka přesně neví, co se kolem děje, jak se zamyslela. Jednu chvíli však pozorně střeží - to když si lidé podávají ruce při pozdravení pokoje. Jeden kněz - bývalý pan farář - jednou řekl: "Tímto pozdravem říkáte druhému člověku: jsme jedné krve, jsme bratři a já jsem ochotný za tebe i umřít." Terežka tomu moc nerozumí, ale ví, že je to něco moc velikého a důležitého. Jak o tom přemýšlí, najednou ta pravá chvíle přišla a všichni v kostele podávají ruce svým nejbližším sousedům, Terežka taky. Potom se rozhlédne za sebe a vidí několik lidí osamoceně sedět v lavicích. Nemají si s kým podat ruce a možná je bolí nožičky, že za nikým nejdou - myslí si Terežka a běží k těm lidem, aby si měli s kým popřát pokoj. Pak se vrací k mamince, a ta se na ni trochu mračí: "Terežko, nemůžeš takhle běhat po kostele a ještě k tomu sama za cizími lidmi." "Ale mami," brání se Terežka, "co když některý z nich byl Ježíš?"

Jarmila C.

Hádanky pro chytré hlavy

Během adventu, který je dobou (vylušti podle klíče)

2 9 10 2 3 4 5 7 1 3 4 2 9 10 6 1 11

Pána Ježíše, si často děti vybarvují obrázky za každý dobrý skutek, za ranní i večerní modlitbu, za slavení mše

svaté. Možná se to vám větším zdá trochu dětinské, ale je to jedna z cest, aby se náš advent stal jedním velkým dobrým skutkem, stálou modlitbou a radostnou oslavou Boha. A tak by to mělo být.

klíč 1 2 3 4 5 4
6 7 8 9 10
11 12 13

OPRAVA
CHYTŘÍ
DEN

Najdete 10 rozdílů?

TOMÁŠEK. Zpravodaj farnosti při kostele sv. Tomáše v Brně.

Vydává: **Římsko-katolická farnost u sv. Tomáše v Brně,**
[-] Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ (05) 57 22 15

Redakce: **P. Petr Vrbacký, farář**
Vít Janků, Marie Veselá, Vladimír Kačourek,
Dominik Heger

Grafika a DTP: **Zdeněk Buršík**
Tisk: **Petrinum, ☐ Veveří 15, 602 00 Brno**

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.